

nega lastnika, bojo posihmal le zaznamovani po številkah. — Zavezniki bojo nek od svojega poprejšnega namena, se celega Krima polastiti, odstopili. Angleži so mislili, da bi se sevastopoljske terdnjave in ondotne vojaške poslopja prihranile, luka pa rusovskih bark, ki so tam potopljene, strebila. Pa natančna preiskava jih je podučila, da to ni mogoče, ker so barke v prodje morja popolnoma zarinjene. Toraj zavezniki noč in dan v Sevastopolji rove napravljajo, jih s smodnikom napolnivi, da jim bode že to zimo mogoče, to mesto popolnoma razdijati, in sicer tako, da bo z njegovimi razvalinami tudi luka napolnjena, in da prihodnjic ne bo več mogoče je v prestajo bark porabiti. Prihodnjo pomlad mislijo Rusijo od baltiškega morja in od donavskih pokrajin z vso močjo napasti. Turki starega kopita se železnice, ktero Francozi na Turškem napraviti mislijo, jako bojé, misleč, da se jim potem ne bo mogoče ptujcov ubraniti, ako bo tudi ta vojska končana. Poglavne mesti, ktere bi ta železnica sklenila, ste Carigrad in Beligrad. Serbska vlada pa dobro sprevidi, koliko bi s tem pridobila. Ponudila je toraj francozki družbi, ktera železnico napraviti misli, gotove obresti 7 od 100, ako bi ji železnico, ktera bi se poleg Morave izpeljala, v lastino pripustila. Pa francozka družba s tem predlogom ni zadovoljna. — 29. nov. so Poljaki v Londonu praznovali spomin poljske ustaje leta 1830. Pri tem zboru je bilo sklenjeno, da se oni ne dajo motiti od tajistih, ki jih hočejo spregovarjati, kot da bi zdaj še ne bil pravi čas za Poljake prišel, temuč da se hočejo z zavezniki zoper Ruse bojevati, tudi so knezu Adamu Czartoriski-mu očitno pohvalo

dali zavoljo njegovega truda o novi ustaji poljskega kraljestva. — V Glazgovu se je te dni zbor delavcov snidil v ta namen, da je lord Palmerstonu javno svojo grajo zavoljo iztiranja francozkih begúnov iz otoka Jersey na znanje dal. — Sardinski kralj je 30. nov. na Angleško prišel, bil je od kraljice častno sprejet. — Na Ogerskem goveja kuga zlo razsaja. V požunski okrajini je do 15. t. m. se prikradla v 2935 hlevov, zbolelo je 9603 goved, poginilo jih 4260. — Kako se svet preminja! V začetku 17. stoletja so se mestjani v Londonu pri deržavnem zboru pritožili zoper kurjavo s premogom zavolj prevelicega smradu, in zoper hmelj, da pokvarja ol (pivo) in ljudstvo. Zdaj so vse peči polne premoga in hmelja porabijo na leto 38 mil. 375.573 funtov. — Kvarte na Rusovskem se prodajajo samo v cesarskih prodajavnicah; kvarte, s kterimi se je že igralo, so se smele dosihmal tudi drugod prodajati, sedaj pa ne več; prodajavec in kupec se kaznujeta za 14 rubljev in 10 kopek. — Zavolj obilnega rekrutiranja je cena sužnih na Rusovskem od 400 rubljev poskočila na 800; znano je, da premoženje zemljišnih posestnikov se ceni po večjem ali manjšem številu sužnih, ki jih imajo. — Te dni je bil v Ladjevacu (v vojaški Granici) fantek keršen s 6 persti na vsaki nogi in na desni roki, s 7 persti pa na levi.

Pogovori vredništva.

Gosp. dr. J. M.: „Speljevalo ni odstranjeno, je le odloženo; več o tem pismeno, kakor hitro bomo mogli.“

Živa roža.

V strugi, verh sterme samotne peči,
Tamkej pri slapa neurnim bobnenji,
Deklica v misli vtopljenja sedi,
V naročji ji mileno dete leži,
Roži enako v pomladnim duhtenji.

Srepe poglede pošilja okrog,
Zdihljeje vroče jim daja za krila;
Britka solzica, zvest porod nadlog,
Ki va-nje se spravi sam človek ubog,
Ji je niz ličice curkama lila.

„Vlil mi je v serce ljubezni strup,
Vsadil mi v glavo strasti je norice ¹⁾,
Zmotil mi v duši je verni zaúp,
Zvestost vlivaje v lažnjivi kalúp
Stvarjal prevár namest čiste resnice“.

„Nekdaj me roži priličval je on,
Njeno me sestro vsak dan imen'vaje.
Ali je res b'lo, ali laži pogon,
Ali ostudne prilizbe poklon!
Naka me danas izvediti, kaj je?“

In čelo šipeče nasloni na dlan,
In ko jasnica ²⁾ v oblakov nevihti
Se v noč ji spreminja razuma dan,
V duši buč ji vihar strašan,
Motna ji misel po glavi se ihti:

„Ravno mi roža v naročji leži,
Milo precveta in sladko mi dije;
Kakor se jutranja zarja bliši,
Kdar se izvije iz temne noči,
Rožica moja v naročji mi sije“.

In kviško poskoči, pa dete iz rok
Verže tje v strugo na verh slapadi,
Kjer je še mirniši vode tok,

Preden valovi v jerín ³⁾ globok
Iz struge bobnijo tje pónor skaladi.

Sliši se z brezna tuleči ropot
Vode slapeče v globine neznane;
Al dušoželjnih vragov je hohot?
Ali je slapne pošasti šepot,
Ki se dozdeva clovečje nahrane?

Dete pa mirno in ljubko ziblja
Závod ⁴⁾ pokojne in bistre stružice;
Gori in doli val ž njim skaklja,
Kakor se vetriček z rožo igra,
Kradeč ji dije iz vonne ⁵⁾ dušice.

„Prav me je roži priličval kdej on,
Njeno me sestro vsak dan imen'vaje,
Da ni ostudne laži b'lo pogon,
Da je resnice bil zvesti poklon,
Priča mi roža, se v vodi zibljuje“.

Malo postanejo, in dalj hité
V sterme prepade iskreči valovi;
Sreba vertinec, stotere roké
Stega krog sebe, in žretja za se
Iščejo srepi povodni duhovi.

In detešče plava dalj kraj slapú,
Po-njem že sega vertinec storóki;
Strašno srebaje ne dá si mirú,
V sredo zdaj skoči, zdaj poleg bregú
Rjovec razširja svoj golt globoki.

Prav me je roži priličval varún ⁶⁾,
Roži v vertincu sim res enaka.
Davno objel me je greha vertún,
Zvertil po glavi mi pamet, ko un
Rožico mojo v sto krogov potaka“.

„Roža v vertincu je kip sercá
Deklice z dni ljubezni pristrastne,
Ki se zaúpno in verno ji vdá;
Mar ji ni brezna, ki strašno zijá
Izpod cveteče nje slasti napastne“.

In dete priplava na verh skalad,
Zgrabi ga silena moč slapovja;
Urno ga verže iz skladi na sklad,
V hipu požere ga lačna prepad,
Strašno ziječ izpod stermi ⁷⁾ pečovja.

In sliši se z brezna strašnejši ropot
Vode slapeče v globine neznane,
Al žalosti glas je, al vragov hohot?
Ali je slapne pošasti šepot,
Ki se doždela je čakane hrane?

In huje in huje doní razsaj,
Strašni ropot in bobnenje tuleče;
Groza pretresa clo skale staj ⁸⁾,
Tice in zveri bežijo skoz gaj,
Strašno in plašno vse krog trepeče.

Le dekle verh stermin, samotnih pečin
Mirno stoji in gleda neplašno.
V tuleče bobnenje, v kipeči jerín;
Nekaj jo vabi tje v dno skalín,
Čelo si shladit, ki pēče tak strašno.

Slapovje šumeče ne jenja kipet',
Penasto glavo val z brezna povzdigne,
Na njem se detešče perkaže spet,
V pene zavito, ko v limbarjev cvet,
Zdi se ji, kakor da k sebi ji migne.

In kakor v neurah ⁹⁾ blisk černe meglé,
Jih razsvetivši, na enkrat obsine,
In groza, obup in strahotno gorjé
Z zavestjo presune objotno ¹⁰⁾ serce —
In po detešče v slapovja grom šine.

Vspéni se voda, in v krog zaigrá,
V vertince se suka vsa razbesnjena ¹¹⁾,
In struga za strugo tje v ponor divjá,
Potaplja se v brezno, nazaj perhahljá —
Mater in sina ne dá več nobena.

Rodoljub Ledinski.

¹⁾ Norica, Tollkirsche, Atropa belladonna. — ²⁾ Jasnica, heitere Stelle im Gewölke. — ³⁾ Jerín, das Becken, Bassin. — ⁴⁾ Závod, die grössere od kleinere Menge des Wassers an Múhlwerken. — ⁵⁾ Vona, Wohlgeruch, adjectiv vonni-a-o. — ⁶⁾ Varún, Betrüger. — ⁷⁾ Sterm, die Steile. — ⁸⁾ Staj, a. der Grund. — ⁹⁾ Neura, Ungewitter. — ¹⁰⁾ Objoten, tna, o, das Adjectiv von objot, der höchsten Grad der Verzweiflung. — ¹¹⁾ Toll.